

[Lars M. Olsen.]

Ideen at pålægge erhvervsfonden som selvejende institution pligt til at aflægge beretning og regnskab for folketingets finansudvalg er heller ikke i overensstemmelse med den sædvanlige praksis. De produktivitetsfremmende foranstaltninger vil efter oppositionens ændringsforslag få en meget stram og en meget usmidig arbejdsform, hvorfor handelsministeren også på dette punkt har måttet tage afstand fra forslaget. I sig selv er det også meget mærkeligt — det er for så vidt en opfindelse, som meget sjældent gøres her i tinget — at nedsættelsen af det udvalg, der er tale om, eksportkreditudvalget, skulle ske ved kongelig anordning.

Derimod har regeringspartierne af saglige grunde kunnet tiltræde, at udvalgets formand udnævnes af kongen, idet han bl. a. herigennem får en mere uafhængig og selvstændig placering i forhold til de erhvervsvirksomheder, der utvivlsomt vil henvende sig til ham i hans egenskab af formand for eksportkreditrådet. Han vil både sagligt og på anden måde stå stærkere, end hvis udnævnelsen kom direkte fra handelsministeren.

Vi var naturligvis i det høje ting forberedt på, at der sandsynligvis fra oppositionens side ville fremkomme ændringsforslag; bl. a. bebudede det ærede medlem hr. Anker Lau noget i den retning, da vi havde lovforslaget til første behandling, idet han luftede tanker, som var hentet fra det såkaldte fællesprogram. Hvis jeg ellers forstod ham rigtigt, var det jo hans tanke, at ud over det, at fonden skulle være en selvejende institution og altså administreres af erhvervene selv, skulle den også basere sin eksistens på privat garantikapital. Dette med den private garantikapital findes imidlertid overhovedet ikke i ændringsforslagene. Det skyldes ikke, at det er glemt i skyndingen, men det skyldes bl. a., at der ikke — og det fremgik allerede af betænkningen fra det udvalg, der var nedsat i forbindelse med eksportkreditordningen — kunne skåbes basis for en privat finansiering af disse eksportgarantier. Der er altså ikke tale om nogen ny opfindelse, der er gjort mellem første og anden behandling; det er noget, vi har vidst hele tiden.

Jeg skal gerne erkende, at det sikkert

sagligt set havde været bedre, om der kunne være skabt en fælles pulje omfattende fondens midler og private midler af en eller anden størrelse, hvorved disse midler kunne være gået op i en højere enhed. Men det bliver der altså ikke tale om, og det har vi sådan set hele tiden været klar over.

Jeg finder derfor anledning til klart og tydeligt at sige, at det lille fikse ændringsforslag om den selvejende institution selv sagt mangler noget fundamentalt og afgørende, nemlig den private garantikapital, og dermed er det stillede ændringsforslag uden egentlige saglige realiteter og uden dækning.

Til gengæld ved vi jo, at det samlede erhvervsliv med stor forventning ser hen til gennemførelsen af regeringens forslag med de garantier, der ifølge forslaget ydes til opnåelse af en øget eksport i fremtiden. Også den udbygning af det eksport- og produktivitetsfremmende arbejde, som regeringsforslaget tilsigter, har man fra adskillige sider i erhvervslivet tilsluttet sig under udvalgsarbejdet — ja, man har vel oven i købet lov til at sige, at mange af de deputationer, der besøgte os, meget gerne så, at flere midler blev stillet til rådighed. Det er i og for sig ikke ejendommeligt; man forstår godt, at de folk, der skal udføre dette arbejde, gerne vil have så rigelige og så store midler til rådighed som muligt. Men det ejendommelige ved denne sag er, at de partier, der herinde i tinget siges at repræsentere disse kredse, søger at indtage en anden holdning, en slags dobbeltstilling.

Jeg kommer i tanker om en revyvisse, der var fremme i København for et par år siden, og hvori det i refrænet hed: det er ikke det, at man gør det, men det er måden, man gør det på. Det forekommer mig, at det sikkert er måden, man gør det på i regeringsforslaget, som ikke rigtig behager oppositionspartierne, medens de dog sikkert ved den endelige afstemning vil indse det sagligt forsvarlige i at gennemføre lovforslaget.

Skal vi dømme efter de deputationer og andre, som vi har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med, siden udvalget blev nedsat, må man tro, at loven på alle de forskellige områder vil få en ikke ringe betydning i tiden, der kommer. På Industrirådets møde i forgårs kunne formanden